

Rolnummer 1653
Arrest nr. 69/2000 van 14 juni 2000

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 5 van de wet van 8 juli 1977 houdende goedkeuring van volgende internationale akten : 1. Verdrag betreffende de eenmaking van enige beginselen van het octrooirecht, opgemaakt te Straatsburg op 27 november 1963; 2. Verdrag tot samenwerking inzake octrooien, en uitvoeringsreglement, opgemaakt te Washington op 19 juni 1970; 3. Verdrag betreffende de verlening van Europese octrooien (Europees octrooverdrag), uitvoeringsreglement en vier protocollen, opgemaakt te München op 5 oktober 1973; 4. Verdrag betreffende het Europees octrooi voor de gemeenschappelijke markt (gemeenschapsoctrooverdrag), en uitvoeringsreglement, opgemaakt te Luxemburg op 15 december 1975, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters H. Boel, L. François, R. Henneuse, M. Bossuyt en E. De Groot, bijgestaan door referendaris B. Renauld, waarnemend griffier, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*
* *
*

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 19 maart 1999 in zake de vennootschap naar Amerikaans recht Centocor Inc. tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 26 maart 1999, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 5 van de wet van 8 juli 1977 [houdende goedkeuring van volgende internationale akten : 1. Verdrag betreffende de eenmaking van enige beginselen van het octrooirecht, opgemaakt te Straatsburg op 27 november 1963; 2. Verdrag tot samenwerking inzake octrooien, en uitvoeringsreglement, opgemaakt te Washington op 19 juni 1970; 3. Verdrag betreffende de verlening van Europese octrooien (Europees octrooiverdrag), uitvoeringsreglement en vier protocollen, opgemaakt te München op 5 oktober 1973; 4. Verdrag betreffende het Europees octrooi voor de gemeenschappelijke markt (gemeenschapsoctrooiverdrag), en uitvoeringsreglement, opgemaakt te Luxemburg op 15 december 1975], in zoverre het het verkrijgen van de bescherming van een uitvinding krachtens een Europees octrooi afhankelijk maakt van de indiening van de vertaling van dat octrooi binnen een termijn van drie maanden vanaf de publicatie van de vermelding van de verlening van het genoemde octrooi, maar zonder in enige mogelijkheid tot verlenging of herstel te voorzien, in geval van niet-inachtneming van die termijn, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, terwijl het Verdrag van München betreffende de verlening van Europese octrooien het herstel van de rechten mogelijk maakt in geval van verval van een termijn (artikelen 121 en 122), de wet van 28 maart 1984 in de artikelen 20 en 58 ervan termijnverlengingen mogelijk maakt en terwijl, in het bijzonder, de houder van een Belgisch octrooi voor de betaling van de jaarlijkse taks die noodzakelijk is voor handhaving van de geldigheid van het octrooi beschikt over twee periodes tot verlenging zonder voorwaarde en over een periode tot herstel krachtens de artikelen 40 en 41 van de wet van 28 maart 1984 ? »

II. *De feiten en rechtspleging in het bodemgeschil*

De vennootschap Centocor vordert voor de verwijzende rechter dat de indiening wordt aanvaard van de Franse vertaling van haar Europees octrooi nr. 0.185.444, een indiening die als laattijdig is geweigerd door de Dienst voor de industriële eigendom, aangezien de datum (14 september 1994) de in artikel 5, § 1, van de wet van 8 juli 1977 voorgeschreven termijn overschrijdt.

Aangezien de eiseres de onverenigbaarheid van het voormelde artikel 5 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft opgeworpen, in zoverre – in tegenstelling tot andere bepalingen – het in geen enkele mogelijkheid voorziet tot verlenging of herstel in geval van niet-inachtneming van de erbij voorgeschreven termijn, stelt de verwijzende rechter de hiervoor uiteengezette prejudiciële vraag.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 26 maart 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 17 mei 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 mei 1999.

Memories zijn ingediend door :

- de vennootschap naar Amerikaans recht Centocor Inc., die woonplaats heeft gekozen te 1150 Brussel, Tervurenlaan 268 A, bij op 30 juni 1999 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 1 juli 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 13 juli 1999 heeft de voorzitter in functie de termijn voor het indienen van een memorie van antwoord verlengd tot 30 september 1999.

Van de memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 15 juli 1999 ter post aangetekende brieven; bij dezelfde brieven is kennisgegeven van de beschikking van 13 juli 1999.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 29 september 1999 ter post aangetekende brief;

- de vennootschap naar Amerikaans recht Centocor Inc., bij op 30 september 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 juni 1999 en 29 februari 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 26 maart 2000 en 26 september 2000.

Bij beschikking van 5 april 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 17 mei 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 7 april 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 17 mei 2000 :

- zijn verschenen :

. Mr. F. de Visscher, advocaat bij de balie te Brussel, voor de vennootschap naar Amerikaans recht Centocor Inc.;

. Mr. B. Cambier en Mr. A. Mercier, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en M. Bossuyt verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de partijen

A.1. De Ministerraad – na de bedoeling van artikel 5 van de wet van 8 juli 1977 te hebben uiteengezet – en de vennootschap Centocor voeren respectievelijk argumenten tegen en voor de vergelijkbaarheid van die bepaling met de andere in de prejudiciële vraag beoogde bepalingen aan.

De Ministerraad dringt in het bijzonder aan op het onderscheid dat zou moeten gemaakt tussen de mogelijkheden tot herstel en tot verlenging waarin, naar gelang van het geval, die verschillende bepalingen zouden voorzien.

Vergelijking met de artikelen 20 en 58 van de wet van 28 maart 1984

A.2.1. Nadat de Ministerraad heeft onderstreept dat het aan de wetgever – in wiens plaats het Hof niet kan treden – toekomt om te oordelen of het opportuun is of een mogelijkheid tot verlenging moet worden geboden, zet de Ministerraad uiteen dat diegene waarin is voorzien in artikel 20, § 1, enkel betrekking heeft op vereisten die louter formeel zijn, enerzijds, en waarvan het verzuim derden niet benadeelt, anderzijds. Hetzelfde geldt voor artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 december 1986, dat de aanvrager of de houder van een octrooi, die zich laat vertegenwoordigen door een gemachtigde, toestaat om een verlenging van twee maanden te krijgen van de termijn waarin de vertegenwoordigingsvolmacht bij de Dienst voor de industriële eigendom moet worden ingediend.

Voor de Ministerraad gaat het om het verlengen van een niet-ervallen termijn en niet om het herstellen van vervallen rechten wegens overschrijding van een termijn, zoals dat het geval is voor artikel 5 van de wet 8 juli 1977.

A.2.2. Voor de eiser voor de verwijzende rechter is het discriminerend, op het vlak van de wettelijke bescherming van de uitvinding, dat het verzuim van formaliteiten in het in artikel 20 bedoelde geval kan worden hersteld, maar dat zulks niet kan krachtens het in het geding zijnde artikel 5 wat betreft het verzuim van de formaliteit van de vertaling van het Europees octrooi. Die incoherentie is des te minder aanvaardbaar daar het Belgisch octrooi en het Europees octrooi alternatieve wijzen vormen voor het verkrijgen van de bescherming van de uitvindingen, die gebaseerd zijn op dezelfde grondvoorwaarden en waarvan de gevolgen identiek zijn. Wat betreft artikel 5 van het koninklijk besluit – dat de eiser voor de verwijzende rechter tevens verbindt met het voormelde artikel 20, § 1 – onderstreept die partij opnieuw het discriminerende karakter van de ontstentenis, in artikel 5 van de wet van 8 juli 1977, van elke mogelijkheid tot verlenging of herstel.

Vergelijking met de artikelen 40 en 41 van de wet van 28 maart 1984

A.3.1. Volgens de Ministerraad is artikel 40 een louter fiscale maatregel. In tegenstelling tot het geval van het in het geding zijnde artikel 5, beoogt artikel 40 een geval van verlenging van termijnen, enerzijds, en heeft het niet tot doel derden goed in te lichten, anderzijds, vermits laatstgenoemden reeds kennis hebben van het onderwerp en de draagwijdte van de uitvinding, vermits die immers reeds beschermd is.

A.3.2. In tegenstelling tot de eerder uiteengezette bepalingen van de wet van 28 maart 1984, voorziet artikel 41 inderdaad in een geval van herstel van de vervallen rechten naar aanleiding van de niet-betaling van de jaartaks die is verschuldigd krachtens het voormelde artikel 40. Bovendien het feit dat de Ministerraad opmerkt dat het opnieuw gaat om een fiscale bepaling en niet om een bepaling die ertoe strekt derden goed in te lichten, voert hij aan dat de eiser voor de verwijzende rechter geenszins de toepassingsvoorwaarden van die bepaling in acht heeft genomen, met name zowel de termijn als de vereiste van een met redenen omkleed verzoek waaruit een wettig excuus blijkt.

A.4. Voor de eiser voor de verwijzende rechter toont de vergelijking van de drie in de artikelen 40 en 41 geboden mogelijkheden van herstel met de ontstentenis van een dergelijke mogelijkheid in het geval van het niet indienen van de vertaling van het octrooi duidelijk het discriminerende karakter van die laatstgenoemde bepaling

aan. De vergelijking moet des te meer worden gemaakt daar « het hier immers in de beide gevallen gaat om het stadium waarin het octrooi (Belgisch of Europees) wordt afgegeven door de overheid (nationale of Europese) en waarin het de vraag is of de gevolgen van het octrooi behouden blijven door middel van een handeling (betaling van een taks of indiening van een vertaling) binnen een bepaalde termijn, waarbij de sanctie dezelfde is, namelijk het verlies van de gevolgen van het octrooi ». Bovendien wordt opgemerkt dat het argument dat is afgeleid uit de bescherming van de rechten van derden en dat wordt aangevoerd om de ontstentenis van de mogelijkheid tot herstel te verantwoorden, relevantie mist rekening houdend met de oplossing die op dat vlak in aanmerking is genomen in artikel 41, § 3, waarin precies de rechten van derden en die van de houder van het vervallen recht met elkaar worden verzoend.

Vergelijking met artikelen 121 en 122 van het Verdrag van München

A.5.1. In hoofdorde is de Ministerraad van mening dat er « geen discriminatie kan zijn tussen bepalingen van Belgisch recht en een internationaal verdrag, vermits het om twee verschillende rechtsorden gaat ».

Bovendien hebben de artikelen 121 en 122 van het Verdrag van München, enerzijds, en artikel 5 van de wet van 8 juli 1977, anderzijds, zeer verschillende onderwerpen: terwijl artikelen 121 en 122 een Europese procedure voor het aanvragen van een Europees octrooi reglementeren, regelt artikel 5 « de inwerkingtreding in België van een octrooi dat zodra het is verleend in een bundel van nationale octrooien wordt onderverdeeld ». Wat betreft de gevolgen van dat octrooi, hetgeen onder de bevoegdheid van elke nationale wetgever valt – die bijgevolg ertoe gemachtigd is rekening te houden met de specifieke kenmerken van zijn wetgeving inzake octrooien –, onderstreept de Ministerraad dat dit Belgisch recht wordt gekenmerkt door een weigering om een algemene mogelijkheid tot herstel toe te kennen, een weigering ten aanzien waarvan artikel 41 in strikte zin lijkt te moeten worden geïnterpreteerd.

Ten slotte wordt opgemerkt dat artikel 5 zijn grondslag vindt in artikel 65 van het Verdrag, dat het mogelijk maakt om de indiening van een vertaling voor te schrijven en als sanctie voor het verzuim van die formaliteit de gevolgen van het octrooi in de betrokken Staat vervallen te verklaren.

A.5.2. Het is bijgevolg slechts in zeer ondergeschikte orde dat de Ministerraad de draagwijdte van de artikelen 121 en 122 van het Verdrag van München onderzoekt.

De Ministerraad onderstreept de verschillen tussen de in die bepalingen beoogde gevallen en het geval dat is bedoeld in artikel 5 van de wet van 8 juli 1977, verschillen die, naar gelang van het geval, met name betrekking hebben op het type van in het geding zijnde termijn (al dan niet van reglementaire oorsprong) en op de Europese of nationale bron van die termijn.

A.6. Voor de eiser voor de verwijzende rechter daarentegen regelen de artikelen 121 en 122 en artikel 5 volkomen vergelijkbare gevallen, waarbij het in de beide gevallen om termijnen gaat die, wanneer ze niet in acht worden genomen, tot het verlies van het recht leiden.

In zijn memorie van antwoord, in het bijzonder, onderstreept de eiser voor de verwijzende rechter dat onder de termijnen waarvan de niet-inachtneming echter aanleiding kan geven tot de herstelmaatregelen bedoeld in de artikelen 121 en 122, de termijn wordt vermeld die is vastgesteld in artikel 97, lid 5, van het Verdrag, dat de indiening voorschrijft van de vertaling van de conclusies in de beide officiële talen van het Europees Octrooibureau die niet de taal zijn waarin de aanvraag is behandeld. Daaruit volgt dat het verzuim van dezelfde formaliteit aanleiding kan geven tot herstel in één geval maar niet in het andere, terwijl die mogelijkheid uitdrukkelijk aan de nationale wetgevers wordt verleend in artikel 122, lid 7.

A.7. Wat betreft de aldus gemaakte verwijzing naar artikel 97, lid 5, van het Verdrag van München, betwist de Ministerraad, in zijn memorie van antwoord, in hoofdorde de ontvankelijkheid van de vergelijking die wordt gemaakt tussen die bepaling en artikel 5 van de wet van 8 juli 1977, aangezien artikel 97, lid 5, niet beoogd wordt in de prejudiciële vraag en volgens de rechtspraak van het Hof de partijen de inhoud ervan niet kunnen wijzigen.

In zeer ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat artikel 121 niet van toepassing is op de niet-inachtneming van de termijn vastgesteld ter uitvoering van artikel 97, lid 5, aangezien het om een reglementaire termijn gaat en niet om een termijn die is vastgesteld door het Europees Octrooibureau.

A.8. In zijn memorie van antwoord legt de Ministerraad ten slotte de nadruk op de noodzaak om een goede voorlichting van derden te waarborgen ten aanzien van de omvang van het domein dat hun is verboden, gelet op de ruime definitie van de als namaak aangemerkte handelingen en de ernst van de bedoelde sancties, met inbegrip van de namaker te goeder trouw.

- B -

De in het geding zijnde bepaling

B.1. De prejudiciële vraag noopt het Hof tot een onderzoek over de bestaanbaarheid van artikel 5 van de wet van 8 juli 1977 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Dat artikel bepaalt :

« § 1. Indien de tekst, waarin het Europees Octrooibureau het Europees octrooi verleent of in stand houdt als gevolg van een aanvraag waarin België werd aangewezen, niet is opgesteld in één van de nationale talen, moet de aanvrager aan de Dienst een vertaling in één van deze talen sturen binnen de termijn van drie maanden te rekenen vanaf de dag van de publicatie van de vermelding van de verlening van het octrooi, hetzij wanneer de verlening of de instandhouding plaatsheeft op een ogenblik waarop het Verdrag betreffende het gemeenschapsoctrooi nog niet in werking is hetzij dat zijn artikel 87 later geen toepassing kan vinden hetzij wanneer de verlening of de instandhouding gebeurt op een aanvraag waarin de verklaring voorkomt bedoeld in artikel 86, § 1, van het Verdrag betreffende het gemeenschapsoctrooi.

§ 2. Indien aan de bepaling van § 1 geen gevolg wordt gegeven dan wordt het Europees octrooi geacht in België vanaf het begin geen gevolgen te hebben.

§ 3. De Dienst houdt een register van alle Europese octrooien bedoeld in § 1 die gevolgen hebben op het nationaal grondgebied, stelt de tekst of eventueel de vertaling ter beschikking van het publiek en ontvangt de nationale taksen voor de instandhouding van het octrooi voor de jaren die volgen op het jaar waarin de publicatie heeft plaatsgehad van de vermelding van de verlening van het octrooi. »

In het geding zijn enkel de paragrafen 1 en 2, waartoe het Hof zijn onderzoek bijgevolg zal beperken.

Ten gronde

B.2. Het aan het Hof ter beoordeling voorgelegde verschil in behandeling bestaat erin dat, krachtens het voormelde artikel 5, de houders van een door het Europees Octrooibureau verleende of in stand gehouden octrooi, die niet binnen de vereiste termijn de vertaling van het genoemde octrooi in één van de nationale talen hebben ingediend – zodat dat octrooi zonder gevolg wordt geacht – geen verlenging of herstel kunnen genieten, in tegenstelling tot de personen aan wie andere bepalingen het voordeel van dergelijke maatregelen verlenen.

B.3.1. De prejudiciële vraag vergelijkt met name de behandeling die in het geding zijnde artikel 5 wordt voorbehouden aan de houders van een Europees octrooi die niet binnen de voorgeschreven termijn de vereiste vertaling hebben ingediend, met de behandeling die in de artikelen 121 en 122 van het Verdrag van München wordt voorbehouden aan de aanvragers en/of houders, naar gelang van het geval, van een Europees octrooi die een termijn die is toegekend door of ten aanzien van het Europees Octrooibureau niet in acht hebben genomen.

B.3.2. Het Hof wordt verzocht de bestaanbaarheid met het gelijkheidsbeginsel te beoordelen van een verschil in behandeling dat is afgeleid uit de vergelijking van een wetsbepaling, enerzijds, met een bepaling vervat in een internationaal verdrag, anderzijds.

Een verschil van procedure dat wordt verklaard door het feit dat in bepaalde aangelegenheden de vigerende normen voortvloeien uit de opname in de Belgische rechtsorde van regels die meerdere Staten moesten schikken, is in beginsel verantwoord door het belang dat de Staat kan hebben bij het toetreden tot een internationaal verdrag, en is dus niet op zich strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Daaruit volgt dat, in zoverre de prejudiciële vraag verwijst naar de artikelen 121 en 122 van het Verdrag van München, ze ontkennend moet worden beantwoord.

B.4.1. De andere normen ten aanzien waarvan artikel 5 van de wet van 8 juli 1977 eventueel, volgens de verwijzende rechter, discriminerend zou zijn, zijn de artikelen 20, 40, 41 en 58 van de wet van 28 maart 1984 op de uitvindingsoctrooien.

Artikel 20, § 1 – de enige in het geding zijnde paragraaf -, van de voormelde wet van 28 maart 1984 maakt de regularisering mogelijk van een octrooiaanvraag die, met in achtneming van de minimale voorwaarden voorgeschreven in artikel 16 van dezelfde wet, echter niet beantwoordt aan de andere voorwaarden, in verband met de vorm, die zijn voorgeschreven in de wetten en reglementen; die regularisering impliceert de betaling van een taks en dient te gebeuren binnen een termijn van twee maanden, waarna de niet-geregulariseerde aanvraag wordt verworpen.

De artikelen 40 en 41 van de wet van 28 maart 1984 hebben betrekking op de jaartaksen waarvan de betaling, vanaf het derde jaar vanaf de indiening van de aanvraag, vereist is voor de instandhouding van de octrooiaanvragen of de octrooien zelf.

In geval van niet-betaling van de taks – die vooraf moet worden betaald -, kent artikel 40, door middel van een toeslag, een respijttermijn toe op het einde waarvan de niet-betaling tot de vervallenverklaring van de rechten van de houder van de octrooiaanvraag of van het octrooi leidt. In dat geval – en voor zover de niet-betaling gebaseerd is op een geldige reden-, maakt artikel 41, § 1, het echter mogelijk tot de bevoegde minister een aanvraag tot herstel te richten, die moet worden ingediend binnen twee maanden te rekenen vanaf het einde van de respijttermijn waarin is voorzien in artikel 40.

Ten slotte wordt artikel 58 van de wet van 28 maart 1984 vermeld in hoofdstuk III met als opschrift « Vertegenwoordiging voor de Dienst »; het bepaalt dat van rechtswege nietig is elke handeling welke voor de Dienst wordt verricht in strijd met de artikelen 55 tot 57, die de gevallen en nadere regels van de vertegenwoordiging voor de Dienst voor de industriële eigendom preciseren – vertegenwoordiging die naar gelang van het geval verplicht of facultatief is. Artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 december 1986, genomen ter uitvoering van de wet van 28 maart 1984, bepaalt dat wanneer een erkende gemachtigde aangesteld is, deze een vertegenwoordigingsvolmacht moet voorleggen; die moet aan de Dienst worden bezorgd binnen een termijn van twee maanden, op verzoek verlengbaar.

B.4.2. Aan het Hof wordt de vraag gesteld of het verenigbaar is met het gelijkheidsbeginsel dat, in tegenstelling tot de hiervoor genoemde bepalingen, artikel 5 van de wet van 8 juli 1977 in geen enkele mogelijkheid van verlenging of herstel voorziet in geval

van niet-inachtneming van de termijn voor indiening van de vertaling van het Europees octrooi in één van de nationale talen.

B.5.1. De wet van 8 juli 1977 heeft een dubbel onderwerp : enerzijds (artikel 1), keurt zij verschillende internationale instrumenten inzake octrooien goed; anderzijds, regelt zij (artikelen 2 tot 7) de rol van de Dienst voor de industriële eigendom, sommige octrooien van nationaal belang, de verhoudingen tussen de Belgische octrooien en de Europese octrooien, alsmede vraagstukken in verband met de vertaling van laatstgenoemde.

B.5.2. Artikel 5 legt de verplichting tot vertaling in één van de nationale talen op, voor de Europese octrooien die niet in één van die talen zijn gesteld, binnen drie maanden na de bekendmaking van hun verlening.

De parlementaire voorbereiding van die bepaling (*Parl. St.*, Senaat, B.Z. 1977, 58, nr. 2, p. 58) vermeldt, naast de te gebruiken taal naargelang de houder van het octrooi Belg of vreemdeling is, dat die vertaling ertoe strekt een goede voorlichting van derden te garanderen :

« Het lijkt niet normaal dat de vertaling van een Gemeenschapsoctrooi ten laste komt van derden, in plaats van de houder van het Gemeenschapsoctrooi. »

B.6.1. Het Verdrag van München inzake de verlening van Europese octrooien, goedgekeurd bij artikel 1 van de voormelde wet van 8 juli 1977, roept een « voor de Verdragsluitende Staten gemeenschappelijk recht inzake de verlening van octrooien voor uitvindingen » in het leven (artikel 1). Het preciseert met name het onderwerp en de procedure inzake verlening van het Europees octrooi, de beroepsprocedures en oppositieprocedure alsmede de gevolgen van dat octrooi.

Onder die gevolgen preciseert artikel 64, lid 1, dat « de houder van het Europees octrooi, vanaf de dag waarop de vermelding van de verlening daarvan is gepubliceerd, in elk der Verdragsluitende Staten, waarvoor het is verleend, dezelfde rechten [heeft] als die hij zou ontlennen aan een in die Staat verleend nationaal octrooi ».

De wet van 28 maart 1984 preciseert die rechten. Artikel 2 ervan verleent «een uitsluitend en tijdelijk recht van exploitatie», waarvan de artikelen 26 en 27 de inhoud en de draagwijdte ten aanzien van derden preciseren; de schending van dat recht vormt een inbreuk die de artikelen 52 tot 54 van dezelfde wet strafbaar stellen, met inbegrip van het geval waarin de dader te goeder trouw is.

B.6.2. Bovendien bepaalt artikel 14 van het Verdrag van München dat de officiële talen van het Europees Octrooibureau het Duits, het Engels en het Frans zijn. De aanvragen moeten worden ingediend in één van die talen, die nadien bepalend is voor zowel de proceduretaal als de taal waarin de octrooischriften worden gepubliceerd, waarbij enkel de conclusies in de drie officiële talen van het Bureau worden gepubliceerd.

B.6.3. Uit wat vooraf gaat volgt dat een Europees octrooi dezelfde gevolgen heeft als een nationaal octrooi – met name op het vlak van het exclusieve recht van exploitatie en het verbod op namaak die eruit voortvloeien – maar dat het niet noodzakelijk wordt verleend in één van de nationale talen van de Belgische Staat.

B.7. Rekening houdend met die elementen heeft de wetgever kunnen oordelen dat, wanneer een Europees octrooi verleend werd in een andere taal dan een van de nationale talen, het enkel rechtsgevolg kon hebben in de Belgische rechtsorde door middel van de vertaling ervan in één van die talen, een maatregel die hij bovendien krachtens artikel 65, lid 1, van het Verdrag van München kon nemen.

De zorg om zich te vergewissen van een goede voorlichting van belanghebbende derden, zonder dat zij de kostprijs daarvan moeten dragen, en de zorg voor rechtszekerheid –het derden mogelijk maken het door het octrooi verleende exploitatiemonopolie in acht te nemen, daartegen eventueel oppositie in te stellen en te vermijden dat hun sancties worden opgelegd die zijn verbonden aan de zelfs onvrijwillige namaak van het octrooi – kunnen redelijkerwijze verantwoorden dat, zoals eveneens wordt bepaald in lid 3 van artikel 65 van het Verdrag van München, de wetgever beslist heeft dat de niet-inachtneming van de termijn van drie maanden waarin de vertaling moet worden ingediend niet regulariseerbaar was, in tegenstelling tot de in B.4.1 bedoelde bepalingen; laatstgenoemde voorzien immers in de regularisatie – die eveneens gepaard gaat met strakke termijnen – van niet vervulde formaliteiten of niet betaalde

taksen, waarvan het verzuim niet op de hiervoor beschreven wijze de rechten van derden kan raken.

B.8. Het Hof merkt bovendien op dat de verplichting tot vertaling en de termijn voorgeschreven in artikel 5 van de wet van 5 juli 1977 de houders van de betrokken octrooien geen onevenredige last opleggen.

Eenzijds, beoogt die verplichting enkel de Europese octrooien die niet zijn verleend (of in stand gehouden) door het Europees Octrooibureau in één van de nationale talen van de Belgische Staat; aangezien, krachtens artikel 14 van het Verdrag van München, het Frans en het Duits vermeld worden onder de officiële talen van het Europees Octrooibureau, is een aanzienlijk deel van de door het Bureau verleende octrooien van dien aard dat ze aan de toepassing van het in het geding zijnde artikel 5 ontsnappen.

Het Hof merkt bovendien op dat artikel 14, lid 7, van het voormelde Verdrag in elk geval de vertaling oplegt van de conclusies in de twee officiële talen andere dan die waarin het octrooi is verleend, wat des te meer de last van vertaling die voortvloeit uit de in het geding zijnde artikel 5 verlicht. Daaruit volgt dat de in artikel 5 opgelegde termijn van drie maanden wanneer een vertaling moet worden ingediend, niet onredelijk is.

B.9. Uit wat voorafgaat volgt dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 5 van de wet van 8 juli 1977 houdende goedkeuring van volgende internationale akten : 1. Verdrag betreffende de eenmaking van enige beginselen van het octrooirecht, opgemaakt te Straatsburg op 27 november 1963; 2. Verdrag tot samenwerking inzake octrooien, en uitvoeringsreglement, opgemaakt te Washington op 19 juni 1970; 3. Verdrag betreffende de verlening van Europese octrooien (Europees octrooiverdrag), uitvoeringsreglement en vier protocollen, opgemaakt te München op 5 oktober 1973; 4. Verdrag betreffende het Europees octrooi voor de gemeenschappelijke markt (gemeenschapsoctrooiverdrag), en uitvoeringsreglement, opgemaakt te Luxemburg op 15 december 1975, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 14 juni 2000.

De wnd. griffier,

De voorzitter,

B. Renauld

M. Melchior